

landse organisaties, die hiervoor nationaal en internationaal brede steun tracht te verwerven. Deze organisaties zijn: NOVIB, CEBEMO, de Bisschoppelijke Vastenactie, het Centraal Missie Commissariaat, ICCO en de oecumenische solidariteitsgroep Filippijnen 'Simbayan'.

De TFDP komt op voor het lot van politieke gevangenen door het geven van materiële, morele en juridische steun, niet alleen aan de gevangenen zelf, maar ook aan de achtergebleven gezinnen. Daarnaast stelt de TFDP schendingen van de mensenrechten aan de kaak. Folteringen en verdwijningen worden zorgvuldig gedocumenteerd en gepubliceerd. Bij deze activiteiten vraagt de TFDP regelmatig aandacht voor de politieke oorzaken van onderdrukking en militarisering in de Filippijnen. De TFDP boekte daarbij resultaten: er zijn verbeteringen tot stand gebracht in de positie van politieke gevangenen en hun gezinnen. Tevens kan gesteld worden dat zonder het werk van TFDP de mensenrechten nog ernstiger zouden zijn geschonden dan de laatste jaren reeds het geval is.

De TFDP is opgericht door het Beraad van Oversten van de Orde en Congregaties in de Filippijnen, kort nadat President Marcos in 1972 de staat van beleg uitriep. Momenteel werkt de TFDP vanuit 54 kantoren en heeft ongeveer 200 medewerkers in dienst, in bijna alle provincies van de Filippijnse archipel. De zes initiatiefnemers zijn een campagne begonnen om brede steun te verkrijgen voor hun initiatief. Ongeveer 35 Nederlandse organisaties hebben inmiddels met instemming gereageerd. Uit de grote respons kan een toenemende bezorgdheid worden geconstateerd m.b.t. de mensenrechtensituatie in de Filippijnen. Onder de adhesiebetuigers bevinden zich tal van religieuze organisaties van zowel protestantse als katholieke signatuur. Daarnaast betuigden politieke partijen en groeperingen hun steun, zoals de Partij van de Arbeid, CDA, EVP en PPR. Het CNV sloot zich eveneens aan bij de doelstelling van de campagne.

Uiteindelijk zijn de inspanningen erop gericht diegenen die

een voordracht mogen doen (o.a. parlementsleden, ministers en hoogleraren in een aantal vakken) ertoe brengen de TFDP voor te dragen voor de Nobelprijs voor de Vrede 1986. De eerste aanbevelingen, onder andere vanuit Azië, zijn inmiddels door het Nobelprijs Comité in Oslo ontvangen.

In haar aanbevelingsbrief stelt de initiatiefgroep: 'Hoe meer internationale steun de TFDP krijgt, des te meer kansen zullen ontstaan de situatie te beëindigen waarin zij werkt'. De TFDP zelf zegt over die situatie: 'Als u ons echt wilt begrijpen, luister dan goed naar hetgeen ons verboden is te zeggen'.

Boek gispt EG-zuivelhulp aan India

Binnenkort publiceert de Landelijke India Werkgroep het boek 'India als melkkoe van de EG'.

Al 15 jaar krijgt India ongeveer een kwart van de omvangrijke zuivelhulp van de EG aan ontwikkelingslanden, voor het veelgeprezen nationale zuivelprogramma Operatie Vloed. Tegelijkertijd exporteert India - terwijl ter plekke een groot tekort is - veel hoogwaardig veevoer naar de EG, waarvan een groot deel naar Nederland. Met dit veevoer zou India ongeveer tien maal zoveel melk kunnen produceren, dan het nu via de zuivelhulp krijgt.

'India als melkkoe van de EG' gaat uitgebreid in op de oorzaken en gevolgen van deze vreemde combinatie van zuivelhulp en veevoerimporten. Het biedt echter meer. Deel I van dit boek bestaat uit een zestal korte rijk geïllustreerde hoofdstukken. Na een inleidend hoofdstuk over de voor India zo belangrijke veehouderij, wordt ingegaan op de doelstellingen, de praktijk en de gevolgen van Operatie Vloed.

In deel II wordt veel dieper ingegaan op vier onderwerpen die direct betrekking hebben op de rol die de EG in de Indiase zuivelontwikkeling speelt. Zo wordt beschreven wat de meer directe gevolgen in India zijn van de langdurige en omvangrijke levering van gratis zuivelproducten. Eén van die gevolgen, de productie en bevordering van flesvoeding

ten koste van borstvoeding, komt in een apart hoofdstuk aan de orde. Er zijn ook hoofdstukken gewijd aan de ingrijpende negatieve effecten van een grootscheeps kruisingsprogramma van Indiase koeien met westerse melkveerassen en de veevoerexport van India (m.n. naar de EG).

'India als melkkoe van de EG' is gebaseerd op uitgebreid literatuuronderzoek, waarbij ook van zeer recente publikaties gebruik is gemaakt. Het boek is ook *zeer actueel* omdat de EG in 1986 zal besluiten of zij India opnieuw vijf jaar zuivelhulp zal geven en ook omdat Pakistan, Sri Lanka, de Filippijnen en China zuivelhulp aan de EG hebben gevraagd voor een Operatie Vloed-achtige aanpak van hun zuivelontwikkeling. Tenslotte dient dit boek mede als basis voor de campagne 'melk India niet uit'. 'India als melkkoe van de EG' is zowel van belang voor een breed publiek dat geïnteresseerd is in de Derde Wereldproblematiek en de verwevenheid daarvan met westerse invloeden, maar ook voor mensen die zich daar professioneel mee bezig houden. Het boek telt 128 pagina's, kost f 12,50 en is telefonisch, of schriftelijk te bestellen, of door overmaking van f 15,50 (inclusief verzendkosten) op girorekening 2483548 van de Landelijke India Werkgroep, Utrecht, o.v.v. de titel.

Ingezonden

Indonesië

Naar aanleiding van het editoriaal van Han van der Horst over Indonesië (Overzicht nr. 3 van november 1985) moge ik het volgende opmerken.

De teneur van de overpeinzing kan ik geheel billijken en grotendeels onderschrijven. Vooral opvallend is wat er *niet* in staat: evenzeer als de door hem gewraakte daden van bevrozing of verbreking van universitaire samenwerkingsverbanden, lijden de opmerkingen van Han van der Horst aan de kwaal van *ad hoc* beleidmaken.

De NUFFIC-richtlijnen voor universitaire ontwikkelingssamenwerking uit 1980 zijn op het punt van de mensenrechten uiterst summier en minder nog dan bij de individuele universiteiten is er getracht tot algemene regeling te komen in het geval van aangaan of verbreken van samenwerking n.a.v. mensenrechtenschendingen.

Toegegeven, het vastleggen van criteria, en de praktische toepassing ervan is een moeilijke en geen 'objectieve' zaak en zal dus altijd wel een grote beleidsruimte blijven bieden, maar het 'grijze gebied' kan toch wel enigszins worden ingeperkt.

In het geval van de recente Indonesische executies bijvoorbeeld is er geen reden om zonder meer aan te nemen dat het gaat om een schending van de mensenrechten (zoals Han van der Horst impliciet en enkele universiteitsraden met zoveel woorden hebben gezegd) aangezien de doodstraf noch in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, noch in het Internationale Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten is uitgesloten. Art. 6 van het Verdrag, juist door het enigszins regelen en beperken van de doodstraf, geeft eerder de indruk de